

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.795/2017/13.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Nagy László ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – a dr. Boros Erzsébet ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű, a dr. Nagy József Gyula ügyvéd által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű II. rendű, a dr. Szalainé dr. Szántai Katalin ügyvéd által képviselt **III.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű III. rendű, a dr. Gyenge Zoltán ügyvéd által képviselt **IV.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű IV. rendű és a Nemzeti és Fejlesztési Minisztérium által képviselt **V.rendű alperes neve** V. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2017. június 27. napján kelt 15.P.22.544/2016/54. számú ítélete ellen a felperes részéről 58. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja** és megállapítja, hogy az I., II. és IV. rendű alperesek azzal a magatartásukkal, hogy a felperes fogvatartásának ideje alatt nem biztosították részére az elkülönített illemhely használatát, megsértették az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát.

Mellőzi a felperest I., II. és IV. rendű alperesekkel szembeni elsőfokú eljárási költség megfizetésére kötelező rendelkezést és megállapítja, hogy egymással szembeni elsőfokú eljárási költségeiket maguk viselik.

A felperest terhelő elsőfokú eljárási illeték összegét 63.000,- (Hatvanháromezer) Ft-ra leszállítja, az állam terhén maradó illetéket 117.000,- (Egyszáztizenhétezer) Ft-ra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes és az I., II., valamint IV. rendű alperesek egymással szembeni másodfokú eljárási költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 36.000,- (Harminchatezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy 108.000,- (Egyszáznolcezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes fogvatartottként az I. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézetben 2010. január 12-18. között további két személlyel együtt az I. körlet 34. számú zárkájában volt elhelyezve, melynek befogadóképessége 2 fő. Majd 2010. augusztus 24 - szeptember 13. közt a II. körlet 76. számú zárkájában volt, aminek befogadóképessége 7 személy, ténylegesen azonban 9-12 fő volt elhelyezve. A zárkákon belül a WC egy légtérben volt, paravánnal elválasztva, önálló szellőzés nélkül.

A II. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézetben a felperes 2010. január 18-tól február 8-ig, majd február 15-től 18-ig tartózkodott a 105., illetve 108. számú zárkában. A WC a zárkákon belül egy légtérben került elhelyezésre függönnyel, illetve paravánnal elválasztva, önálló szellőzésük nem volt.

A III. rendű alperesnél 2010. február 8 - 15. között volt fogvatartott a felperes a 320. számú zárkában, melyben a mellékhelyiség fallal, ajtóval volt elválasztva.

A felperest IV. rendű alperesnél 2010. szeptember 13-tól 2011. október 29-ig tartották fogva, ezen belül szeptember 13-tól 20-ig az I. számú, míg a további időszakban a **(település neve)**-i objektumban került elhelyezésre. Előbbi intézetben a zárkában az önálló szellőzés nélküli WC-k függönnyel voltak leválasztva, míg a **(település neve)**-i intézetben a felperes lakóhelyiségekben volt elhelyezve, ahol a zárkák ajtaja egész nap nyitva volt, a végén lezárt folyosóra nyíltak, szabadon közlekedhettek a fogvatartottak. A WC-k a zárkákon kívül voltak elhelyezve a folyosóról nyíló külön helyiségben.

A felperes 2017. május 9-én pszichés problémáira hivatkozással fordult orvoshoz.

A felperes módosított keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az I-V. rendű alperesek megsértették a testi épséghez, egészséghez, becsülethez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait. Jogalapként a Római Egyezményre, a 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 135. § (2) bekezdésére, valamint a régi Ptk. 75. § (1) bekezdésére és 84. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozott. Az I., IV. és V. rendű alperesek vonatkozásában hivatkozott továbbá a R. 137. § (1) bekezdésére is.

A zárkák túlszűfolttségére az I. és IV. rendű alpereseknél történt fogvatartása kapcsán utalt, míg az I-IV. rendű alperesek esetében további jogsértésként az illemhelyiségek kialakítására, a leválasztás, az önálló szellőzés hiányára hivatkozott. Kérte ezen felül, hogy a bíróság kötelezze az V. rendű alperest 200.000,- Ft nemvagyoni kártérítés megfizetésére, mivel az állam kötelezettsége a büntetés-végrehajtási intézetek létrehozása, illetve fenntartása, működtetése.

Az alperesek ellenkérelme a velük szemben előterjesztett kereset elutasítására irányult.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében elsődlegesen elévülési kifogást terjesztett elő, mivel a felperes nála foganatosított fogvatartása és a kereset benyújtása között több mint 5 év telt el. Érdemi ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy az intézet állandóan, általában 140-170 %-os mértékben túlszűfolt, ugyanakkor befogadási kötelezettség terheli. A WC-vel kapcsolatos kifogásokat illetően előadta, leválasztása a zárkában másképp nem volt megoldható.

A II. rendű alperes elsősorban szintén elévülési kifogással élt, egyebekben megismételte az I. rendű alperes által kifejtetteket azzal a kiegészítéssel, hogy a bv intézet műemlék jellegű épületben helyezkedik el, így az átalakítás, falbontás lehetősége behatárolt.

A III. rendű alperes vitatta, hogy a felperes fogvatartása alatt WC ajtót elvitték volna megcsináltatni és függönnyel lett volna leválasztva a mellékhelyiség.

A IV. rendű alperes elsődlegesen szintén elévülési kifogást terjesztett elő. Hivatkozása szerint a keresettel érintett időszakban a R. 137. § (1) bekezdése nem írta elő kötelező jelleggel a nettó 3 m²-es mozgástér biztosítását. A WC kialakítását illetően előadta, minden zárkában paravánnal vagy függönnyel volt elválasztva a WC, **(település neve)**-n azonban a lakóhelyiségektől elkülönítetten, a körletfolyosó végén volt az illemhelyiség. Hangsúlyozta, a lakóhelyiségek ajtaja napi 24 órában nyitva volt, ezért a zsúfoltság sem okozhatott bezártságérzetet. Kérte figyelembe venni, hogy a felperes konkrétan nem jelölte meg, milyen károsodás érte, állítólagos pszichés problémái miatt is csak a szabadulása után mintegy 6 évvel jelentkezett orvosnál.

Az V. rendű alperes pergátló kifogásként a per megszüntetését kérte a Pp. 157. § a) pontja alapján, tekintettel a 130. § (1) bekezdés g) pontjára. Érdemben arra hivatkozott, hogy a felperessel nem áll jogviszonyban, követelését az önálló jogképességgel rendelkező bv szervekkel szemben érvényesítheti.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában rámutatott, a felperes az I-IV. rendű alperesekkel szemben az általa megjelölt ténybeli alapon személyhez fűződő jogai megsértésének megállapítását kérte, azaz az 1959-es Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja szerinti objektív szankció iránti igényt érvényesített. Az objektív jogkövetkezmények alkalmazására irányuló igények nem kötelmi jellegűek, ezért a polgári jog elévülésre vonatkozó szabályai e jogterületen nem érvényesülhetnek. Az elévülés kérdésköre legfeljebb a szubjektív jogkövetkezményként alkalmazható nemvagyonai kártérítési igényekkel kapcsolatban merülhet fel, ilyen jellegű igényt azonban a felperes az I-IV. rendű alperesekkel szemben nem érvényesített.

Leszögezte, a felperes az I. és IV. rendű alperesnél végrehajtott fogvatartása kapcsán a túlzásfolttságot, míg az I-IV. rendű alperesek esetében a fogvatartás teljes időszakára az önálló szellőzésű WC hiányát jelölte meg a személyhez fűződő joga megsértésének okaként.

Kifejtette, az érintett időszakokban a felperes az I. és IV. rendű alperesnél is csupán néhány napot töltött olyan zárkában, ahol az egyébként csak lehetőségként előírt nettó 3 m² mozgástér nem volt biztosított, illetve a R. szerinti önálló szellőzésű WC nem volt. Kiemelte, a felperes maga adta elő, hogy a II. rendű alperesnél a tényállásban megjelölt fogvatartási időszakban 3 különböző típusú zárkában volt elhelyezve, melyek közül az ún. rendes zárka vonatkozásában nem számolt be szabálytalanságról.

Az EJEB ítéletekre történt hivatkozás kapcsán rámutatott, a felperes az I. rendű alperesnél 6 + 13 nap, a II. rendűnél 22 + 4 nap, a IV. rendűnél 8 nap időtartamban volt a kifogásolt körülmények között fogva, míg a III. rendű alperes kapcsán csupán állította, de nem bizonyította, hogy az egyébként külön helyiségben elhelyezett WC-nek ne lett volna ajtaja. Ilyen rövid időtartamra pedig nem mondható ki, hogy a megjelölt körülmények személyiségi jogait sértették volna.

Az V. rendű alperes felelősségével összefüggésben kifejtette, az állam kizárólag a vagyoni jogviszonyok alapján tartozik kártérítési felelősséggel, a közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező-intézkedő tevékenységét az önálló jogi személyiségű bv intézeteken keresztül fejti ki, ezért önálló kártérítési felelőssége nincs.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyet a másodfokú eljárásban módosított. Módosított jogorvoslati kérelmében kérte megállapítani, hogy az I. és IV. rendű alperesek a R. 137. §-ának (1) bekezdésében, az I., II., IV. rendű alperesek ugyanezen R. 135. § (2) bekezdésében foglaltak megszegésével megsértették testi épségét, egészségét, becsületét és az emberi méltóságához fűződő személyiségi jogát, ezért az I. rendű alperest 25.000,- Ft, a II. rendűt 30.000,- Ft, a IV. rendűt pedig 200.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni. Az V. rendű alperesre vonatkozó ítéleti rendelkezéssel szemben korábban bejelentett fellebbezését visszavonta. Indokolása szerint téves az elsőfokú bíróság álláspontja a IV. rendű alperes felelősségét illetően annyiban, hogy

a **(település neve)**-i BV Intézetben való tartózkodása kapcsán – mivel a cellák ajtajai nem voltak zárhatók – nem találta megállapíthatónak a személyiségi jogsértést. Álláspontja szerint a fogvatartás ideje alatt a rabok főként cellájukban tartózkodnak, így erre az időtartamra is biztosítani kellett volna a jogszabály által előírt egy főre eső minimális alapterületet. Ezzel a IV. rendű alperesnél töltött 202 nap alatt is sérült az emberi méltósághoz fűződő joga. Az a tény, hogy a **(település neve)**-i fogvatartás körletekben történt, csupán a jóvátételösszegezésének meghatározása során mérlegelhető.

Sérelmezte, hogy bár az elsőfokú ítélet indokolásában rögzíti, hogy a felperes kénytelen volt a WC-t használni az I. rendű alperesnél 6 + 13 napig, a II. rendű alperesnél 22 + 4 napig, míg a IV. rendű alperesnél 8 napig, e ténymegállapítások a rendelkező részben mégsem jelennek meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogi következtetését tévesen vonta le, amikor a jogsértés megállapítását mellőzte. Hangsúlyozta, a hivatkozott körülmények akár egy napon át tartó fennállása is sérti a felperes személyhez fűződő jogait és indokolja a jogsértés megállapítását, amiből az következik, kereseti kérelmei részben megalapozottak.

Az I., II., IV. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helyes indokai szerinti helybenhagyását kérték. A IV. rendű alperes kiemelte, az ún. CPT ajánlás nem mozgástérre, hanem élettérre vonatkozik, ugyanis az 4 m² élettér kifejezést használja, és az nem nettó, hanem bruttó értéket takar. Ezen túlmenően hivatkozott a felperes személyes meghallgatása során elhangzottakra, eszerint ugyanis szabadulása óta problémamentes életet él, ami sérelemdíj iránti igényét megalapozatlanná teszi. Kérte súllyal értékelni, hogy a felperes bár 2011. október 29-én szabadult, pszichés problémájával csak 2017. május 9-én fordult orvoshoz.

A III., V. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték megjegyezve, hogy a módosított fellebbezés miatt az elsőfokú ítélet az ő vonatkozásukban jogerőre emelkedett.

A fellebbezés **részben alapos.**

A felperes 61. számú beadványában 58. sorszámú fellebbezését módosította, az V. rendű alperessel szemben – tartalmát tekintve – korábbi fellebbezését visszavonta, ezáltal az elsőfokú ítélet III. és V. rendű alperesekkel szembeni keresetet elutasító rendelkezései fellebbezés hiányában jogerőre emelkedtek. Az ítélet őket érintő rendelkezéseit ezért a másodfokú eljárás nem érintette (Pp. 253. § (3) bekezdés).

Az ítéletablának elsősorban abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes 61. számú módosított fellebbezése nem ütközik-e a Pp. 146. § (1) bekezdésében szabályozott tilalomba. A Pp. e rendelkezése alapján ugyanis a keresetváltoztatásra a felperesnek – főszabályszerűen – legfeljebb az elsőfokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig van módja.

A periratokból megállapíthatóan a felperes az elsőfokú eljárásban előterjesztett módosított keresetében az I-IV. rendű alperesekkel szemben az 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: rPtk.) 84. § (1) bekezdés a) pontja szerinti objektív szankció – személyhez fűződő jogok megsértésének megállapítása – alkalmazását igényelte, míg az V. rendű alperest – tartalma szerint – a rPtk. 84. § (1) bekezdése e) pontja alapján nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni. E kereseti kérelmeit részben megváltoztatva fellebbezésének módosításában az I-II. és IV. rendű alperesek vonatkozásában a testi épséghez, egészséghez, becsülethez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogai megsértésének megállapítása mellett az I. rendű alperest 25.000,- Ft, a II. rendűt

30.000,- Ft, a IV. rendűt 200.000,- Ft sérelemdíj – helyesen nemvagyoni kártérítés – megfizetésére kérte kötelezni.

Miután keresetváltoztatás minden az eredeti keresettől való eltérés, a Pp. azt határozza meg tételesen, hogy e körbe mi nem vonható.

A Pp. 146. § (5) bekezdése szerint nem keresetváltoztatás az, ha a felperes

a) a keresettel érvényesített jog megváltoztatása nélkül annak megalapozására újabb tényeket hoz fel, vagy a felhozottakat kiigazítja,

b) az eredetileg követelt dolog helyett, utóbb beállott változás folytán más dolgot vagy kártérítést követel,

c) a keresetét leszállítja, illetve az eredetileg nem követelt járulékokra vagy a követeléseknek, illetőleg járulékoknak a per folyamán esedékessé vált részleteire is kiterjeszti,

d) megállapítás helyett teljesítést vagy teljesítés helyett megállapítást követel (123. §).

E kivételek szempontjából vizsgálva a felperes újabb tartalmú igényét a következő megállapítások tehetők:

Az idézett rendelkezések közül módosított követelése kapcsán az a) és c) pontban írtak fel sem merülhetnek. A b) pontban rögzített eset ugyancsak nem, hiszen nem az eredeti követelés helyébe lépő követelést kíván érvényesíteni a felperes, hanem a korábbi mellett, azon felül kérte nemvagyoni kártérítésben is marasztalni az egyes alpereseket.

A d) pont kapcsán lényeges, hogy a személyiségi jogsértés egyik lehetséges jogkövetkezménye a rPtk. 84. § (1) bekezdés a) pontjában rögzített jogsértés megtörténtének bírósági megállapítása, ami nem azonosítható a Pp. által szabályozott eljárási szempontú megállapítási keresettel (Pp. 123. §). A különbség már abból is látható, hogy a Pp. 123. §-a szerint minősülő megállapítási kereset feltétele – a számadási kötelezettség esetét kivéve –, hogy a megállapítás a felperes jogainak megóvása végett szükséges legyen és teljesítést ne lehessen követelni. A személyiségi védelem körében viszont a megállapítás nem a jogok megóvását szolgálja, és szó sincs arról, hogy marasztalás (akár vagyoni, akár nemvagyoni kártérítés) ne lenne kérhető, hanem kifejezetten jogérvényesítést jelent, a személyiségi jogsértés önálló – objektív alapú – szankciója, melynek érvényesítése esetén nem is vizsgálhatók a megállapítási kereset indításának Pp. 123. §-ában írt feltételei (hasonlóan: Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.21.371/2015/4-II.).

Mindezek következtében a felperes módosított fellebbezése keresetváltoztatásnak minősül, mely az (1) bekezdés szerinti időbeli korlát túllépése miatt meg nem engedett. Az ítéltábla ezért az I-II. és IV. rendű alperesek elleni nemvagyoni kártérítés megfizetésére irányuló fellebbezési kérelmeket érdemben nem vizsgálhatta.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének az alperesi elévülési kifogásokkal kapcsolatban kifejtett jogi álláspontjával teljes mértékben egyetért, azt megismételni nem kívánja, erre nézve azonban a felperes fellebbezése sem tartalmaz érvelést.

Részben egyetért ugyanakkor az ítéltábla a fellebbezéssel az alábbi kérdéseket illetően:

A felperes az I. és IV. rendű alperesek jogsértő magatartásaként a túlsúlyfolságot, az egy főre eső nem megfelelő zárkaméretet jelölte meg, míg az I-II. és IV. rendű alperesek felelőssége kapcsán a jogszabályi rendelkezéseket sértő mellékhelyiség-kialakításra hivatkozott. Sérelmet szenvedett személyiségi jogaként a testi épséghez, egészséghez, becsülethez és emberi méltósághoz fűződő jogát jelölte meg.

A rPtk. 75. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A 76. § értelmében a személyhez fűződő jogok

sérelmét jelenti különösen – egyebek mellett – az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a testi épség, az egészség és az emberi méltóság megsértése. Főszabály szerint a személyiségi jog körébe tartozó bármely jog sérelmét eredményező magatartás jogellenes, amit azonban jogszabályi felhatalmazás kizárhat. A személyiségi jogában sértett fél az rPtk. 84. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban rögzített felróhatóságtól független, objektív és a 84. § (1) bekezdés e) pontja szerinti felróhatósági alapú szubjektív, kártérítési szankció alkalmazását igényelheti. Ez utóbbihoz bizonyítania kell az alperes felróható, jogellenes károkozását a rPtk. 339. § (1) bekezdésének megfelelően, a 84. § (1) bekezdés e) pontjának utaló szabálya folytán. Mivel pedig a szabadságvesztés végrehajtása vagy a szabadság elvonásával járó egyéb fogvatartás a büntetés-végrehajtási szerveknek a közhatalom gyakorlása során kifejtett intézkedő tevékenysége, arra az államigazgatási jogkörben okozott károkozás szabályait is alkalmazni kell (BH2001.319.), ezért ugyancsak irányadó a rPtk. 349. § (1) bekezdése. A megalapozott igényérvényesítéshez mindezen feltételeknek együttesen kell fennállniuk. Ugyanakkor mivel az állam az ilyen kárigény alapját képező szervező, intézkedő tevékenységet az önálló jogi személyiségű, önálló felelősségű szervein keresztül fejtí ki, kárigényét a károsult az adott szervvel szemben érvényesíteni, ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen mutatott rá. Ez utóbbi miatt jelen perben legfeljebb az I-IV. rendű alperesi bv intézetek felelőssége merülhetne fel.

A felperes testi épséghez, becsülethez fűződő jogainak megsértésére vonatkozóan még csak tényelőadást sem tett, ilyenre utaló körülmény sem merült fel, ezek kapcsán a kereset eleve alaptalan. Szintén nem állapítható meg az egészséghez fűződő személyiségi jogának megsértése. Ekörben a felperes – kötelezettsége ellenére (Pp. 164. § (1) bekezdés) – megfelelő bizonyítékot nem szolgáltatott. Egyetért az ítéletábla a IV. rendű alperes érdemi védekezésével, miszerint a felperes szabadulását követően csak több mint 6 évvel fordult pszichológushoz, ami – a hosszú idő miatt – szintén cáfolja, hogy esetleges pszichés károsodásai a sérelmezett fogvatartási körülményekkel okozati összefüggésben keletkeztek volna.

Helyesen vizsgálta ugyanakkor az elsőfokú bíróság érdemben a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogának megsértését.

A perbeli esetben a felperes érintett fogvatartási időszakai 2014. december 31. előtti időszakra estek. Az ekkor hatályos 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet (R.) 137. § (1) bekezdése szerint a férfi elítéltek esetén a zárkában elhelyezhető létszámot úgy kell meghatározni, hogy minden elítéltre lehetőleg 3 m² mozgástér jusson. Lényeges, hogy a jogszabály ebben az időszakban csupán a körülmények, egyéb kötelezettségek engedte lehetőségként írta elő a minimális mozgástér, vagyis ha ezt az egyes alperesek nem teljesítették, és erre megfelelő, méltányolható okkal szolgálnak, jogsértésük kizárt. Az ítéletábla álláspontja szerint az érintett alperesek az elhelyezési kötelezettségükből eredő túlszűfolttsággal e követelmény nem teljesítésének kellő indokát adták. Helyesen értékelte ebben a körben az elsőfokú bíróság a rövid fogvatartási időtartamot is. A felperes tehát eredménnyel nem hivatkozhatott arra, hogy az I-IV. rendű alperesek nem biztosították számára a jogszabály által megkövetelt mértékű mozgástér, ezért az alperesi magatartás nem lehetett jogsértő (hasonlóan: Fővárosi Ítéletábla Pf.5.21.274/2016/3.).

Megalapozottnak bizonyult ugyanakkor a felperes fellebbezése atekintetben, hogy a mellékhelyiségek paravánnal, illetőleg függönnyel való elkerítése nem felelt meg az IM rendelet 135. § (2) bekezdésében foglalt jogszabályi követelményeknek, melynek következtében sérült a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga. Az egységes bírói gyakorlat szerint a WC-nek a cellával közös légtérben való elhelyezése és csupán a fenti módokon történő leválasztása olyan megalázó körülményt teremt, amely – külön bizonyítás nélkül is – alkalmas annak

megállapítására, hogy sérül az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jog (hasonlóan: Kúria Pfv.IV.21.344/2015/6., Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.609/2016/4., Fővárosi Ítéltábla Pf.VI.21.187/2016.). Kétségtelen, hogy az erre irányadó jogszabályhely is a lehetőség szintjén írja elő az önálló szellőzésű WC létesítését, azonban lényeges, hogy az elkülönítettség követelménye kötelező jellegű. Ennek pedig az alkalmazott elkülönítési megoldások csupán látszólag felelnek meg, valójában inkább csupán a takarás funkcióját elégítik ki. Az ítéltábla álláspontja szerint az elkülönítettség ennél mindenképpen több követelményt támaszt.

Egyetért az ítéltábla a fellebbezéssel abban is, hogy a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja szerinti objektív szankció alkalmazása független a jogsértés időtartamától. Így amennyiben a jogsértés ténye akár csak egy rövid ideig tartó időszakra is megállapítható, a felróhatóságtól független szankció alkalmazására irányuló személyiségvédelmi igény alapos.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta. Miután a kereset a I-II. és IV. rendű alperesek tekintetében részben alaposnak bizonyult, mellőzte velük szemben a felperes elsőfokú eljárási költség megfizetésére kötelezését és megállapította, hogy elsőfokú eljárási költségeiket a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján maguk viselik.

A részben megváltozott pernyertességi-pervesztességi arányoknak megfelelően a felperest terhelő elsőfokú eljárási illeték összegét leszállította, míg az állam terhén maradó illeték összegét – az alperesek illetékmentességére (Itv. 4. és 5. §) figyelemmel – felemelte.

A fellebbezési érték 1.800.000,- Ft volt (3 x 600.000,- Ft a meg nem határozható pertárgyérték után; EBH94.1999.), melyet alapulvéve a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték 144.000,- Ft. Ennek 25 %-át köteles részben alapos fellebbezése alapján a felperes viselni a részére engedélyezett 50 %-os részleges költségmentességre figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján, míg a fennmaradó illeték a 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Szeged, 2018. március 27.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bálint Attila s.k.	Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró